

Сказка “Лесная Здравушка”

Жил был на лесной опушке очень добрый ветеринар, по имени Здоровей и была у него клиника “Лесная здравушка”. В эту клинику на лечение приходили все лесные обитатели. И вот один день из этой клиники.

Заходит в “Лесную здравушку” лиса и говорит:

-“ у меня болит носик, меня укусили пчелы”,

Ветеринар начал лечить лисичку, да поговаривать:

“В улей больше не залазь, меда больше не бери, если ты сама попросишь, пчелы сами угостят”. После лисички пришел волк зубами щелк, весь трясется и хромает, да говорит:

-“Вот иду я себе иду, и откуда не возьмись медведь, он как зарычит и за мной он как побежит, вот убегая от него я поранил лапку.

Полечите Вы меня”.

Посмотрел ветеринар на лапу волка да говорит:

-“Ты с медведем не балуй, если хочешь ягоды поесть, лучше у него ты попроси, он тебе и даст”.

За волком пришла белка:

-“Когда я перепрыгивала с дерева на дерево, то поранила лапку”.

Доктор намазал мазью и бинтуя лапку говорит:

-“Ой, красавица лесная, побереги же ты себя, будь теперь чуток осторожнее, прыгать бегать погоди”. Белочка покивала головой, и сказав спасибо показывала к себе домой.

Так и проходил день. Все лесные жители очень любили доктора Здоровея, ведь он заботился о них и учил жить дружно.

Авторы: Воспитанник МБДОУ детский сад “Ромашка”

Попова Александра 5 лет

Родители: Попова Анастасия Анатольевна.

“Тыа Чэгиэнчээнэ” остуоруйа

Суруйдулар: МБОУӨТ “Ромашка” уһуйаан иитиллээччитэ

Попова Александра, 5 саастаах

Төрөппүт: Попова Анастасия Анатольевна

Тыа саҕатыгар олус үтүө санаалаах Чэгиэнэй диэн ааттаах бэтэринээр оморбут, кини “Тыа Чэгиэнчээнэ” диэн клиникалаах эбит. Ол клиникаҕа эмтэнэ тыа олохтоохторо бары кэллэр. Дьэ, клиника биир күнэ маннык буолар эбит.

“Тыа Чэгиэнчээнигэр” саһыл киирэн этэр: “ Мин муннум ыалдьар, миигин ынырыалар ыстаатылар”.

Бэтэринээр саһылы эмтии туран санарбахтыыр: “.Ынырыа уйатыгар аны кииримэ, мүөтү аны ылыма, көрдөстөххүнэ ынырыалар бэйэлэрэ күндүлүөхтэрэ”.

Саһыл кэнниттэн бөрө кэлэр, тиһин тиискэ охсор, бүтүннүү титирэс буолбут уонна доҕолоннуур, маннык диэн саналаах: “Бэйэм бэйэбэр хааман истэхпинэ, хантан да кэлбитэ биллибэт, эһэ ырдьыгыны түһээт миигин экирэттэ, киниттэн куотаары бу атаһын өлөрдүм. Эмтээн эрэ миигин”.

Бэтэринээр бөрө атаһын көрөн баран этэр: “Эн эһэни кытта оонньоһума, отон сиэххин баҕардаххына киниттэн көрдөс, оччоҕо кини эйиэхэ бэрсиз”.

Бөрө кэнниттэн тиин кэлэр: “Мин тииттэн тииккэ ыстанаары атаһааммын өлөрдүм”. Луохтуур мааһынан бийэн биинтэлии оморон этэр: “Оо, тыа кэрэчээнэтэ, бэйэбин харыстаныый, мантан ыла арыый сэрэхтээх буолууй, ыстанаргын, сүүрэгин тохтото түс”. Тиинчээн төбөтүн кэбиннэттэ уонна махтанан баран дьиэтин диэки содьоронноото.

Ити курдук күн ааста. Тыа олохтоохторо бары Чэгиэнэй луохтууру олус диэн таптыылара, кинилэр тустарыгар кыһалларын уонна иллээхтик оморорго үөрэтэрин иһин.

